U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **T. G. P.,** zastoupen Mgr. Daliborem Lípou, advokátem se sídlem Vyšehradská 702/12, Karlovy Vary, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2018, č. j. 60 Az 44/2018 - 80,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Dalibora Lípy **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný vydal dne 26. 4. 2018 rozhodnutí č. j. OAM-59/LE-LE05-LE29-2018, kterým podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), zastavil řízení ve věci žalobcovy opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany; posoudil ji jako nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který řízení o ní shora uvedeným usnesením zastavil. Shledal, že žalobce svévolně opustil Pobytové středisko Havířov. Zde byl jako žadatel o mezinárodní ochranu evidován s poslední známou adresou pobytu; jiné místo jeho pobytu nebylo zjištěno ani na základě dotazů zaslaných žalovanému, cizinecké policii a ustanovenému zástupci stěžovatele. Krajský soud proto řízení o žalobě zastavil podle § 33 písm. b) zákona o azylu ve spojení s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.").

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl uvedené usnesení kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel si uvědomuje, že § 33 písm. b) zákona o azylu ukládá krajskému soudu řízení zastavit. Podle jeho názoru je však uvedené ustanovení v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Jeho neznámost pobytu byla nadto pouze dočasná; nyní je opět umístěn v zařízení pro zajištění cizinců (ZZC Balková). Navrhuje napadené usnesení zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že usnesení krajského soudu bylo vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný proto navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, popř. zamítnout pro nedůvodnost.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Přesahem vlastních zájmů, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud také nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. K tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Azs 11/2013 - 18, ze dne 19. 6. 2013, č. j. 7 Azs 13/2014 - 52, a ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 30.

[7] Lze tedy shrnout, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v následujících případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou v judikatuře řešeny rozdílně; (3) bude třeba učinit judikaturní odklon; (4)

v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] V dané věci nevyvstala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Institut nepřijatelnosti je přitom v kasačních stížnostech směřujících proti rozhodnutí krajského soudu ve věcech mezinárodní ochrany aplikovatelný nejen v případě kasačních námitek směřujících proti meritornímu posouzení otázek mezinárodní ochrany, ale i v případě kasačních námitek směřujících proti procesnímu postupu krajského soudu (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 7 Azs 240/2016 - 28, odmítající pro nepřijatelnost kasační stížnost brojící proti stanovení krátké lhůty pro doplnění blanketní žaloby o žalobní body; usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2012, č. j. 8 Azs 16/2012 - 10, odmítající pro nepřijatelnost kasační stížnost brojící proti fikci doručení formuláře o majetkových poměrech a proti neustanovení zástupce pro řízení před krajským soudem; či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 136/2016 - 21, odmítající pro nepřijatelnost kasační stížnost, podle níž krajský soud nesplnil povinnost učinit všechny potřebné úkony ke zjištění stěžovatelova pobytu a nepokusil se stěžovateli doručovat na jeho poslední známou adresu).

[10] V dané věci stěžovatel poukazuje na vady v procesu předcházejícím zastavení řízení před krajským soudem podle § 33 písm. b) zákona o azylu (tj. z důvodu neznámého pobytu cizince). Touto otázkou se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Např. v nedávném rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 169/2018 – 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Nejvyšší správní soud již v řadě svých rozhodnutí formuloval požadavek, aby soudy při zjišťování pobytu žadatele vyvinuly patřičné úsilí, tedy aby jejich postup nebyl ryze formální. V rozsudku ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, přitom shledal, že „[r]ozhodnou skutečností pro aplikaci § 33 zákona o azylu a pro zastavení řízení však není neznalost místa pobytu stěžovatele, ale nemožnost zjištění místa pobytu žadatele o udělení azylu, která předpokládá vyvinutí určitého intenzivního úsilí ke zjištění místa pobytu, jež ovšem nepřineslo žádoucí, resp. vůbec žádný výsledek.“ Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit. Uvedené požadavky jsou na krajský soud kladeny proto, že v případě zastavení řízení krajský soud neprojednává žalobu věcně. Aby bylo zachováno právo žalobce na přístup k soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod), je tudíž krajský soud povinen vynaložit patřičné úsilí směřující ke zjištění místa pobytu žalobce, aby bylo zřejmé, že je zjistit nelze.* (...) V *případech, kdy soud ověřuje údaje o místě pobytu žadatele o mezinárodní ochranu, je na místě učinit dotazy přinejmenším dotazem u žalovaného a také u Ředitelství služby cizinecké policie, neboť se jedná o dva evidenční orgány, které mají podle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45).*“ K obdobným závěrům dospívají i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, ze dne 6. 8. 2009,

č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, ze dne 12. 7. 2016, č. j. 7 Azs 88/2016 - 27, či ze dne 20. 6. 2018, č. j. 8 Azs 229/2017 - 39. Z posledně uvedeného rozsudku nadto vyplývá, že kasační stížnost směřující proti usnesení o zastavení řízení ve věcech azylu lze projednat v režimu nepřijatelnosti.

[11] V dané věci přitom krajský soud postupoval zcela v souladu s uvedenou judikaturou, když učinil dotaz stran pobytu stěžovatele na žalovaného a dále na cizineckou policii. Nadto učinil dotaz i na ustanoveného zástupce stěžovatele, ani ten však soudu nesdělil místo pobytu stěžovatele. Za této situace tedy nelze krajskému soudu vytýkat, že nevynaložil patřičné úsilí směřující ke zjištění místa pobytu stěžovatele. Krajský soud postupoval v souladu s uvedenou judikaturou. Je přitom irelevantní, že se stěžovatel později vrátil do zařízení pro zajištění cizinců, jak tvrdí jeho zástupce v kasační stížnosti. Předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem je usnesení, kterým bylo zastaveno řízení před krajským soudem z důvodu neznámého pobytu v danou dobu (zastavující usnesení bylo krajským soudem vydáno dne 28. 11. 2018), stěžovatel přitom ani v kasační stížnosti netvrdí, že by v tuto dobu byl jeho pobyt znám, v důsledku čehož by nebylo možné postupovat podle shora citované judikatury.

[12] Z judikatury Nejvyššího správního soudu nelze dovodit ani to, že by bylo ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu v rozporu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod, či s čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, jak namítal stěžovatel. K tomu poukazuje soud předně na shora označený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 Azs 169/2018 - 31, který se zabýval souladností § 33 zákona o azylu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Ostatně i sám Nejvyšší správní soud s poukazem na § 33 písm. b) zákona o azylu opakovaně zastavil řízení o kasační stížnosti z důvodu, že cizinec byl neznámého pobytu (viz např. usnesení ze dne 22. 9. 2016, č. j. 9 Azs 197/2016 - 35, ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 129/2018 - 58 atp.). Implicitně tedy neshledal žádný rozpor uvedeného ustanovení s ústavním pořádkem České republiky či uvedenou úmluvou. Ostatně stěžovatel ani nepoukazuje na žádnou judikaturu, ze které by bylo možno takový rozpor dovodit. V zastavení řízení přitom nebránilo Nejvyššímu správnímu soudu ani to, že byl stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (k tomu viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2016, č. j. 9 Azs 197/2016 - 35).

[13] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[14] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[15] Stěžovateli byl v řízení o žalobě ustanoven advokát, který stěžovatele zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady řízení o kasační stížnosti sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby (písemné podání ve věci samé –

kasační stížnost) v částce 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky. Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu